

ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ

«Μεταρρυθμίσεις ποινικών διατάξεων, κατάργηση των καταστημάτων κράτησης Γ' τύπου και άλλες διατάξεις»

ΕΚΘΕΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ:

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,
ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΝΟΜΟΥ:

«Μεταρρυθμίσεις ποινικών διατάξεων, κατάργηση των καταστημάτων
κράτησης Γ' τύπου και άλλες διατάξεις»

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΑΝΑΡΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΥ ΝΟΜΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ:

Το Σ/Ν αναρτήθηκε σε δημόσια διαβούλευση στις 24 Μαρτίου 2015, 17:00 με τίτλο
«Μεταρρυθμίσεις ποινικών διατάξεων, κατάργηση των καταστημάτων κράτησης Γ'
τύπου και άλλες διατάξεις»

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΝΑΡΞΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΗΣ:

24 Μαρτίου 2015, ώρα 17:00

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΛΗΞΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΗΣ:

30 Μαρτίου 2015, ώρα 17:00

ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΩΝ

ΣΥΝΟΛΙΚΑ: 202

ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟΝ:

Άρθρο 1: Σχόλια 19, **Άρθρο 2:** Σχόλια 62, **Άρθρο 3:** Σχόλια 9, **Άρθρο 4:** Σχόλια 32,

Άρθρο 5: Σχόλια 4, **Άρθρο 6:** Σχόλια 64, **Άρθρο 7:** Σχόλιο 1, **Άρθρο 8:** Σχόλια 0,

Άρθρο 9: Σχόλια 5, **Άρθρο 10:** Σχόλια 5, **Άρθρο 11:** Σχόλιο 1, **Άρθρο 12:** Σχόλια 0.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΣΧΟΛΙΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΣΧΟΛΙΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ:

Δεν υπήρχε, τεχνικά, η δυνατότητα σχολιασμού επί της αρχής, παρόλα αυτά σε πολλές περιπτώσεις εκφράστηκε σε σχόλια κάτω από συγκεκριμένα άρθρα επί της αρχής άποψη συμμετεχόντων στη Διαβούλευση.

Ως κύριο ζήτημα αναδείχθηκε από τα Σχόλια η ανάγκη κατάργησης των καταστημάτων κράτησης τύπου γ', ενώ θετικά ήταν και τα σχόλια ως προς τη νομοθετική πρωτοβουλία για την ελαχιστοποίηση του εγκλεισμού των ανηλίκων.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΣΧΟΛΙΩΝ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟ:

Στη διαδικασία της Διαβούλευσης εκφράστηκαν αρκετές πρωτότυπες απόψεις, θέσεις, κριτική, αλλά και επικρότηση των διατάξεων του Σχεδίου Νόμου. Τα περισσότερα από αυτά ελήφθησαν υπόψη κατά τη φάση της αναπροσαρμογής του κειμένου του Σχεδίου Νόμου, αφού στόχος ήταν η Διαβούλευση που προηγήθηκε να είχε ουσιαστικό νόημα, δημιουργώντας ένα διαλεκτικό πλαίσιο ολοκλήρωσης του Σχεδίου Νόμου. Είναι αλήθεια ότι πλήθος μηνυμάτων έθεταν επί τάπητος σημαντικά ζητήματα που δεν εντάσσονται στον προορισμό του παρόντος Σχεδίου Νόμου, που είναι οι άμεσες και αναγκαίες μεταρρυθμίσεις κυρίως στο πεδίο της σωφρονιστικής πολιτικής, ώστε να μπορέσει ακόλουθα να στηριχθεί μια περισσότερο θεμελιώδης παρέμβαση στο χώρο αυτόν. Τα Σχόλια που γίνονταν κάτω από ξεχωριστά άρθρα του Σχεδίου Νόμου και αφορούσαν όμως άλλα ζητήματα, όπως τυποποίησης εγκληματικών πράξεων, αποποινικοποίησης άλλων πράξεων, κατάργησης στοιχείων που λειτουργούν ως διακεκριμένες περιπτώσεις εγκλημάτων κ.α. ήταν σημαντικά και συνέβαλαν στη δημόσια συζήτηση για τα γενικότερα ζητήματα της ποινικής καταστολής, ώστε σε κάθε περίπτωση τα πορίσματα αυτής να μην μπορεί κανείς να τα παραβλέψει στο μέλλον, όταν επιχειρήσει να παρέμβει

νομοθετικά στα οικεία πεδία.

Επελέγη η μέθοδος της σταχυολόγησης των σημαντικότερων από τα σχόλια που ήταν συναφή με την επιχειρούμενη νομοθετική πρωτοβουλία και παρουσιάζουν ξεχωριστό ενδιαφέρον είτε λόγω του περιεχομένου τους, είτε λόγω του και του φορέα που εκφράζει τη σχετική γνώμη και η παράθεσή τους παρακάτω αυτούσιων.

ΆΡΘΡΟ 1

26 Μαρτίου 2015, 13:20 | Ίδρυμα Μαραγκοπούλου για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΙΜΔΑ)

Το Ίδρυμα Μαραγκοπούλου για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου επικροτεί κατ' αρχήν τη νομοθετική πρωτοβουλία του Υπουργείου Δικαιοσύνης για την κατάργηση των φυλακών τύπου Γ' (μέσω της κατάργησης διατάξεων του Ν. 4274/2014).

Άλλωστε, είχαμε ήδη από τις 14.7.2014 με δημόσια παρέμβασή μας εκφράσει την έντονη ανησυχία μας για ορισμένες διατάξεις του Ν. 4274/2014 υπό τον τίτλο «Ρυθμίσεις Ποινικού και Σωφρονιστικού Δικαίου και άλλες διατάξεις». Ο νόμος αυτός εισήγαγε στο σωφρονιστικό μας σύστημα μια νέα κατηγορία καταστημάτων κράτησης τύπου Γ' και δημιουργούσε σοβαρά ζητήματα συνταγματικότητας, σχετικά με τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας.

Επίσης, η Πρόεδρος του ΙΜΔΑ, Καθηγ. Α. Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου, μαζί με σαράντα (40) πανεπιστημιακούς είχαν με την από 10.10.2014 δημόσια επιστολή τους ταχθεί εναντίον της δημιουργίας της συγκεκριμένης κατηγορίας καταστημάτων κράτησης δηλώνοντας επιπλέον ότι «ως σωφρονιστική προτεραιότητα για τη χώρα μας πρέπει να είναι η βελτίωση των απάνθρωπων συνθηκών κράτησης και όχι η δημιουργία φυλακών ασφαλείας».

25 Μαρτίου 2015, 10:10 | Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου <http://www.opengov.gr/ministryofjustice/?c=5923>

Ορθή η κατάργηση των φυλακών τύπου Γ' όπως αντισυνταγματικά είχαν θεσμοθετηθεί. Θα πρέπει να επεκταθεί όμως η κατάργηση αυτή και στις διατάξεις περί κουκούλας και τα σχετιζόμενα με αυτές τεκμήρια επικινδυνότητας που έχουν θεσμοθετηθεί και ταλανίζουν την συνταγματική μας τάξη, ο νόμος αυτός είναι η ευκαιρά να απαλλαγούμε από τετοιου είδους διατάξεις, κρίμα να χαθεί.

Ο διαχωρισμός υποδίκων- καταδικων θα πρέπει επι τέλους να εφαρμοστεί δεν αρκεί να τον έχουμε γραμμένο στα χαρτιά. Τα χάλια των φυλακών είναι τέτοια που έχουν ισοπεδοθεί τα πάντα. Η πρόταση αυτή δεν σημαίνει βέβαια ότι οι κατάδικοι θα πρέπει να κρατούνται σε χώρους Β' κατηγορίας και σε καλύτερες οι υπόδικοι, αλλά κατ' αρχην να γίνεται διαχωρισμός. Η βελτίωση των συνθηκών κράτησης με γνώμονα το άρθρο 3 ΕΣΔΑ (γιατί ο Σωφρονιστικός Κώδικας είναι ξεπερασμένος προ πολλού) θα πρέπει να είναι βασικός στόχος σε σχέση με την παροχή υπηρεσιών καθαριότητας, κοινωνικής αρωγής, υγείας και περίθαλψης.

25 Μαρτίου 2015, 20:37 | ΕΥΜΟΡΦΙΑ ΣΑΜΑΡΑ

Νομίζω πως είναι η κατάλληλη στιγμή να χαρακτηριστούν και τα Κλειστά Τμήματα των Αγροτικών Φυλακών, ως Α' τύπου. Το Κλειστό Τμήμα του Ε.Α.Κ.Κ.Ν. Κασσαβέτειας το οποίο διευθύνω, λειτουργεί από το Δεκέμβριο του 2012. Φιλοξενεί καταδίκους με ποινές έως 10 έτη συμπεριλαμβανομένης και της κάθειρξης. Αυτή τη στιγμή φιλοξενεί και κρατούμενους που μετράγονται για εργασία ,διότι το Τμήμα Εργαζομένων αδυνατεί να φιλοξενήσει τον μεγάλο αριθμό αυτών, μετά τη διεύρυνση των προϋποθέσεων μεταγωγής στις Αγροτικές Φυλακές. Προτείνω είτε την οριστική κατάργησή του, διότι από τη φύση του ο όρος Κλειστό Τμήμα υπονομεύει το θεσμό των Αγροτικών Φυλακών, είτε τουλάχιστον τον χαρακτηρισμό του ως Α' τύπου.

Άρθρο 2

25 Μαρτίου 2015, 20:11 | Αργύριος Εκκλησιάρχος

Για να μπορέσει να λειτουργήσει το προτεινόμενο σύστημα θα πρέπει να ληφθεί παράλληλη πρόνοια για τη δημιουργία περισσότερων Ιδρυμάτων Αγωγής Ανηλίκων, διότι εξ όσων γνωρίζω λειτουργεί μόνο ένα στο Βόλο και αυτό δεν θα μπορέσει να υποδεχθεί τον αριθμό ανηλίκων που θα διατάσσεται πλέον η εκεί τοποθέτηση. Μόλις χρειάζεται δε να σημειωθεί ότι κανένας δεν θα ήθελε να δει συνωστισμό ανηλίκων υπο συνθήκες που πρακτικά θα τους εξωθούσαν σε διαφυγές από ένα ούτως ή άλλως χαλαρότερο σύστημα φύλαξης σε σχέση με αυτό των σωφρωνιστικών καταστημάτων. Επίσης, θα πρέπει να αυξηθεί και ο αριθμός των ειδικών επιστημόνων που θα παρέχουν τις υπηρεσίες τους στα Ιδρύματα αυτά, προκειμένου να υπάρχει καλύτερο υποστηρικτικό περιβάλλον για τους ανήλικους. Μάλιστα, καλό θα είναι, όταν θα κρίνεται το ενδεχόμενο αντικατάστασης της τοποθέτησης σε Ίδρυμα Αγωγής Ανηλίκων με περιορισμό σε ειδικό κατάστημα κράτησης ανηλίκων λόγω επανειλημμένων διαφυγών (προτεινόμενο 124 παρ. 4 περ. α ΠΚ), υποχρεωτικά να λαμβάνεται υπόψη και έκθεση τέτοιων ειδικών επιστημόνων, προκειμένου το Δικαστήριο που θα κρίνει σχετικά να έχει μια εκτίμηση ειδικού επιστήμονα για το πως βίωσε ο ανήλικος την τοποθέτησή του, ούτως ώστε να κρίνει ασφαλέστερα αν μια τέτοια αντικατάσταση είναι αναγκαία.

25 Μαρτίου 2015, 19:20 | Κωνσταντίνος Βαθιώτης

Σε ό,τι αφορά τις τροποποιήσεις του Ποινικού Κώδικα υπάρχει πλήθος γλωσσικών προβλημάτων, τα οποία προτείνω να θεραπευθούν ως ακολούθως. Ειδικότερα:

Άρθρο 54

«Η διάρκεια του περιορισμού σε ειδικό κατάστημα κράτησης νέων δεν υπερβαίνει τα δέκα έτη ούτε είναι μικρότερη από δύο».

Αντί της φράσης αυτής προτείνεται η ακόλουθη, η οποία έχει το ίδιο ακριβώς νόημα, αλλά χαρακτηρίζεται από περισσότερο δόκιμη επιστημονική διατύπωση (η φράση «ούτε είναι μικρότερη από δύο» δεν συνηθίζεται στον Ποινικό Κώδικα):

«Ο περιορισμός σε ειδικό κατάστημα κράτησης νέων μπορεί να έχει διάρκεια από δύο έως δέκα έτη».

Άρθρο 56

Είναι αδόκιμος νεοελληνισμός να γίνεται λόγος για μέτρα ασφάλειας και όχι για μέτρα ασφαλείας. Κανείς δεν θα έλεγε ότι γράφει με «στυλό διάρκειας». Ομοίως κανείς δεν θα έκανε λόγο για πρόσδεση οδηγού με ζώνη ασφάλειας. Συνήθως κάνουμε λόγο για ζώνες ασφαλείας. Πρέπει οπωσδήποτε να διορθωθεί λοιπόν η φράση μέτρων ασφάλειας σε μέτρων ασφαλείας.

Στο εδ. δ' γίνεται λόγος για «αίτηση του καταδικασμένου». Θα ήταν ορθότερο να γίνεται λόγος για «αίτηση του καταδικασθέντος». Άλλωστε αμέσως μετά, στο εδ. ε', αναφέρεται ορθώς η φράση: «Στην περίπτωση αυτή, οι καταδικασθέντες...» και όχι οι καταδικασμένοι.

Στο ίδιο άρθρο στο εδ. στ', αναγράφεται: «Αν παραλείψουν την υποχρέωση τους αυτή, ο εισαγγελέας έκτισης της ποινής, εκτιμώντας τη συχνότητα των παραλείψεων και τους λόγους στους οποίους οφείλονται, μπορεί να:» και ακολουθούν τρεις περιπτώσεις με α), β) και γ).

Πρώτη παρατήρηση: Είναι ορθότερο για την ελληνική γλώσσα να μην προταχθεί η λέξη «να» των α), β) και γ), αλλά να επαναληφθεί μετά από αυτά το «να», το οποίο δεν μπορεί να διαβαστεί αποκομμένα από τα ρήματα «προβαίνει» και «διατάξει», που έπονται των α), β) και γ). Συνεπώς, η φράση πρέπει να γραφτεί ως εξής: «Αν παραλείψουν την υποχρέωσή τους αυτή, ο εισαγγελέας έκτισης της ποινής, εκτιμώντας τη συχνότητα των παραλείψεων και τους λόγους στους οποίους οφείλονται, μπορεί: α) να προβαίνει σε συστάσεις, β) να διατάξει την έκτιση μέρους της ποινής τους που δεν μπορεί να υπερβαίνει τον ένα μήνα στο κατάστημα κράτησης ή γ) να διατάξει...»

Δεύτερη παρατήρηση: Στην λέξη «υποχρέωση» της φράσης «Αν παραλείψουν την υποχρέωση τους αυτή» πρέπει να τεθεί δεύτερος τόνος στο καταληκτικό ήτα. Επομένως: «υποχρέωσή τους»

Στο τελευταίο εδάφιο, περίπτωση β', πρέπει να τεθεί κόμμα πριν από τη λέξη «εφόσον» [«διακριβωθεί με τη διαδικασία της ειδικής πραγματογνωμοσύνης ...»]

Άρθρο 74

Παρ. 1: «που περιλαμβάνονται σε διεθνείς συμβάσεις που έχουν». Η τόσο κοντινή επανάληψη

των δύο «που» μπορεί να αποφευχθεί με την αντικατάσταση ενός εκ των δύο «που» με το «οι οποίες».

Από τις φράσεις: «για την απέλαση του λαμβάνεται υπόψη» και «στην περίπτωση που η οικογένεια του διαμένει» λείπει ο τόνος στο καταληκτικό ήτα της λέξης «απέλαση» (άρα να γραφτεί: «απέλασή του») και στο καταληκτικό άλφα της λέξης «οικογένεια» (άρα να γραφτεί: «οικογένειά του»)

Παρ. 2: «Σ` αυτή την περίπτωση».

Είναι αδόκιμο για τον Ποινικό Κώδικα να χρησιμοποιούνται απόστροφοι σε προθέσεις στο πλαίσιο του φαινομένου της έκθλιψης. Μπορεί στον προφορικό λόγο χάριν ταχύτητας να είναι συχνή η έκκρουση των φωνηέντων, όχι όμως και στον γραπτό και δη στον επιστημονικό λόγο. Συνεπώς, να γραφτεί: «Σε αυτή την περίπτωση»

Στην ίδια παράγραφο, από την φράση «η απέλαση μπορεί να διαταχθεί, σε αντικατάσταση» πρέπει να αφαιρεθεί το κόμμα μετά τη λέξη «διαταχθεί».

Παρ. 3: «έως δέκα (10) ετών». Είναι εντελώς περιττή η αριθμητική αναφορά του δέκα. Συνεπώς να γραφτεί: «έως δέκα ετών». Άλλωστε και στις περιγραφόμενες ποινές, πουθενά στον Ποινικό Κώδικα δεν αναφέρεται εντός παρενθέσεως και ο αριθμός των ετών!

Στην ίδια παράγραφο στη φράση «ύστερα από αίτηση του» πρέπει να τεθεί τόνος στο καταληκτικό ήτα. Συνεπώς να γραφτεί: «ύστερα από αίτησή του».

Στην ίδια παράγραφο αντί της φράσης «αποφαίνεται αμετάκλητα» να γραφτεί: «αποφαίνεται αμετακλήτως». Η ίδια παρατήρηση ισχύει και για την παράγραφο 4 Β ως προς τη φράση «για την οποία αποφαίνεται αμετάκλητα ο αρμόδιος εισαγγελέας εφετών»

Παρ. 4 α εδάφιο Β': «για την υφ' όρον απόλυση του κρατούμενου, ...». Αντί «κρατούμενου» να γραφτεί «κρατουμένου». Άλλωστε και παρακάτω, στο εδάφιο δ' αναγράφεται ορθώς: «ή την έκτιση της ποινής του κρατουμένου».

«να ενημερώνει σχετικά τον εισαγγελέα...» Αντί «σχετικά» να γραφτεί «σχετικώς».

«για ένα μήνα μόνο εφόσον...». Να τεθεί κόμμα πριν από τη λέξη «μόνο».

«του επιβάλλονται όρος ή όροι». Αντί της φράσης «του επιβάλλονται» να γραφτεί «επιβάλλονται σε αυτόν».

Επίσης, εδώ κατ' εξαίρεση γίνεται λόγος για «υφ' όρον απόλυση» ενώ κατά τα λοιπά επιλέγεται η φράση «υπό όρο απόλυση»!

Παρ. 5: Είναι αδόκιμο ο Ποινικός Κώδικας να περιέχει συντομογραφίες. Θα πρέπει αντί «ΕΣΔΑ» να γραφεί το ανάπτυγμά της ολογράφως

Άρθρο 94

«τα οποία έχουν διαπραχθεί από κρατούμενους εντός των καταστημάτων κράτησης κατά άλλων κρατουμένων». Αντί της λέξης «κρατούμενους» να γραφτεί η λέξη «κρατουμένων».

Άρθρο 105

Παρ. 6:

«Προκειμένου για ποινές κάθειρξης δεν μπορεί να χορηγηθεί πάντως στον κατάδικο η υπό όρο απόλυση...». Η λέξη «πάντως» πρέπει να προταχθεί. Παράβαλε άρθρα 38 παρ. 3 εδ. Β', 39 παρ. 3 και 91 παρ. 3 ισχύοντος Ποινικού Κώδικα, όπου αντιστοίχως η λέξη «πάντως» προτάσσεται στην αρχή της πρότασης! Επομένως, η ανωτέρω φράση πρέπει να γραφτεί ως εξής: «Πάντως, προκειμένου για ποινές κάθειρξης δεν μπορεί να χορηγηθεί στον κατάδικο η υπό όρο απόλυση...»

Παρ. 7:

«Κάθε ημέρα κράτησης κρατουμένων που πάσχουν από ημιπληγία ή παραπληγία, σκλήρυνση κατά πλάκας ή έχουν υποβληθεί σε επέμβαση μεταμόσχευσης καρδιάς, ήπατος, νεφρού ή μυελού ή είναι φορείς του συνδρόμου επίκτητης ανοσοποιητικής ανεπάρκειας ή πάσχουν από κακοήθη νεοπλασμάτα ή από νεφρική ανεπάρκεια για την οποία γίνεται τακτική αιμοκάθαρση ή από φυματίωση κατά τη διάρκεια της θεραπείας της, υπολογίζεται ευεργετικά ως δύο ημέρες εκτιόμενης ποινής»

Δεδομένου ότι η τελευταία φράση «υπολογίζεται ευεργετικά ως δύο ημέρες εκτιόμενης ποινής» βρίσκεται πολύ μακριά από την αρχική «Κάθε ημέρα κράτησης», διότι έχει παρεμβληθεί η περιοριστική αναφορική πρόταση με τους πολλούς όρους προτείνω να γίνει η ακόλουθη τροποποίηση, ώστε η κύρια πρόταση να εμφανίζεται συμπληρωμένη και να ακολουθεί η μεγάλη αναφορική πρόταση:

«Κάθε ημέρα κράτησης υπολογίζεται ευεργετικά ως δύο ημέρες εκτιόμενης ποινής για κρατουμένους που πάσχουν από ημιπληγία ή παραπληγία, σκλήρυνση κατά πλάκας ή έχουν

υποβληθεί σε επέμβαση μεταμόσχευσης καρδιάς, ήπατος, νεφρού ή μυελού ή είναι φορείς του συνδρόμου επίκτητης ανοσοποιητικής ανεπάρκειας ή πάσχουν από κακοήγη νεοπλάσματα ή από νεφρική ανεπάρκεια για την οποία γίνεται τακτική αιμοκάθαρση ή από φυματίωση κατά τη διάρκεια της θεραπείας της».

Περιπτώσεις α', β', γ', ε': Η λέξη «κρατούμενος» που υπάρχει σε αυτές τις περιπτώσεις να γραφτεί ως «κρατούμενος».

Άρθρο 110Α

Παρ. 1: «νοσεί από σύνδρομο επίκτητης ανοσοποιητικής ανεπάρκειας ή από χρόνια νεφρική ανεπάρκεια». Αντί της λέξης «νοσεί» να γραφτεί «πάσχει».

«άνω του εξήντα επτά τοις εκατό (67%)». Η αναφορά του 67 % και ολογράφως είναι περιττή. Αρκεί η αριθμητική αναφορά. Άλλωστε στην παράγραφο 2 υπάρχει ορθώς μόνο η αριθμητική αναφορά.

Παρ. 2: «β) στους καταδίκους με ποσοστό αναπηρίας 50% και άνω εφόσον...». Να τεθεί κόμμα πριν από τη λέξη «εφόσον».

Άρθρο 124

Παρ. 4:

«για πράξη την οποία εάν τελούσε ενήλικος θα ήταν κακούργημα». Εδώ υπάρχει ασυνταξία! Η φράση αυτή πρέπει να γραφτεί ορθώς ως εξής: «για πράξη η οποία, αν τελείτο [ορθότερα: είχε τελεσθεί] από ανήλικο, θα ήταν κακούργημα». Αντιστοίχως στην περίπτωση β' υπάρχει η φράση «ή β) τελέσει εκ νέου πράξη, που εάν την τελούσε ενήλικος θα ήταν κακούργημα». Και αυτή η φράση θα πρέπει να διατυπωθεί ως εξής: «ή β) τελέσει εκ νέου πράξη η οποία, αν είχε τελεσθεί από ενήλικο θα ήταν κακούργημα»

«διαφεύγει επανειλημμένα». Αντί «επανειλημμένα» να γραφτεί «επανειλημμένως»

25 Μαρτίου 2015, 18:43 | ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΟ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ(@kolastirio)

ΟΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ-ΑΙΤΗΜΑΤΑ που προτείνουμε,σε σχέση με το νέο νομοσχέδιο,είναι τα κάτωθι:
ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ:

1)Στο άρθρο 56 Π.Κ. να προστεθεί παράγραφος ως εξής:

«Η ρύθμιση του παρόντος εφαρμόζεται και στους καταδίκους που εκτίουν συνολική ποινή κατ' άρθρο 551 Κ.Π.Δ. ή εκτίουν περισσότερες ποινές κατ' άρθρο 105 παρ. 3 Π.Κ.,χωρίς να έχει γίνει καθορισμός συνολικής ποινής,εφόσον καμιά από τις συντρέχουσες ποινές δεν υπερβαίνει τα δέκα ετή κάθειρξη»

2)Στο άρθρο 105 να προστεθούν τα εξής:

α)Στην παράγραφο 2 να προστεθεί στο τέλος του α' εδαφίου το εξής εδάφιο:

«...ή έχει υπαχθεί στις περιπτώσεις της παρ.7 του παρόντος και δεν απολύεται κατά τις διατάξεις του άρθρου 110Α' Π.Κ..Η εφαρμογή της παρ.6 του παρόντος αποκλείεται.»

β)Να προστεθεί στο άρθρο 105 παρ.7 περίπτωση στ' ως εξής:

«στ)για κρατούμενους που παραμένουν και νοσηλεύονται σε Θεραπευτικά καταστήματα ή Νοσοκομεία για όσο διαρκεί η νοσηλεία τους,εφόσον αυτό το ευεργέτημα δεν τους χορηγείται για άλλον λόγο.»

γ)Κατάργηση ΟΛΗΣ της παρ.8.Δεν έχει λόγω ύπαρξης εφόσον μπήκε ο όρος «κάθε ημέρα κράτησης» αντί του όρου «κάθε μέρα παραμονής σε σωφρονιστικό κατάστημα» στην αρχή της παραγράφου 7 του άρθρου 105.Δεν χρήζει περαιτέρω διευκρίνησης με την παρ.8.Τα καλύπτει όλα.Θα μπορούσε ακόμη και να αντικατασταθεί με την παράγραφο 8 των μεταβατικών διατάξεων του νομοσχεδίου όπως προτείνουμε όμως παρακάτω στις μεταβατικές διατάξεις.

9.Το άρθρο 110Α' Π.Κ. τροποποιείται ως εξής:

«1. Η απόλυση υπό όρο χορηγείται ανεξαρτήτως της συνδρομής των προϋποθέσεων των άρθρων 105,106 και 107,εφόσον ο κατάδικος νοσεί από σύνδρομο επίκτητης ανοσοποιητικής ανεπάρκειας ή από χρόνια νεφρική ανεπάρκεια και υποβάλλεται σε τακτική αιμοκάθαρση ή από ανθεκτική φυματίωση ή είναι τετραπληγικός ή από κακοήγη νεοπλάσματα ή έχει υποστεί μεταμόσχευση καρδιάς,ήπατος ή μυελού, καθώς και από γεροντική άνοια έχοντας υπερβεί το εβδομηκοστοπέμπτο έτος της ηλικίας του ή κίρρωση του ήπατος με ποσοστό αναπηρίας 67% και άνω.

2. Η απόλυση υπό όρο χορηγείται χωρίς την συνδρομή των άρθρων 105 και 106 και στους καταδίκους οι οποίοι:α)εκτίουν ποινή πρόσκαιρης κάθειρξης,έχουν αναπηρία με ποσοστό αναπηρίας 67% και άνω ή έχουν ποσοστό αναπηρίας 50% και άνω εφόσον διακριβωθεί με τη

διαδικασία της ειδικής πραγματογνωμοσύνης της παραγράφου 3 του παρόντος άρθρου ότι η παραμονή τους στο κατάστημα κράτησης καθίσταται ιδιαίτερα επαχθής λόγω αδυναμίας αυτοεξυπηρέτησης τους και έχουν εκτίσει με οποιονδήποτε τρόπο το ένα πέμπτο της ποινής τους. Σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης η απόλυση χορηγείται μόνο εφόσον ο κρατούμενος έχει εκτίσει με οποιονδήποτε τρόπο δέκα έτη και διαθέτει ποσοστό αναπηρίας 80% ή παραπάνω.

3. Η διακρίβωση των προϋποθέσεων των παραγράφων 1 και 2 γίνεται μετά από αίτηση του καταδίκου από το αρμόδιο συμβούλιο πλημμελειοδικών. Ο εισαγγελέας διατάσσει, μετά την υποβολή της αίτησης, ειδική πραγματογνωμοσύνη για τη διακρίβωση των προϋποθέσεων των παραγράφων 1 και 2 και την πιστοποίηση του ποσοστού αναπηρίας, αν αυτό δεν έχει βεβαιωθεί από το Κέντρο Πιστοποίησης Αναπηρίας (ΚΕΠΑ). Την κατά τα άνω ειδική πραγματογνωμοσύνη ή την βεβαίωση από το ΚΕΠΑ υποβάλλει στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών μαζί με την πρότασή του. Η υπ' αριθμόν 164484/18-12-2009 (ΦΕΚ Β' 52/25-01-2010) Κοινή Υπουργική Απόφαση των Υπουργών Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης εφαρμόζεται αναλόγως.

4. Η απόλυση υπό όρο κατά τις παραγράφους 1 και 2, σημειώνεται στο Ποινικό Μητρώο του καταδίκου, χορηγείται μόνο μια φορά και επεκτείνεται αυτοδικαίως σε όλες τις συντρέχουσες στην έκτιση ποινές, για τις οποίες μπορεί να καθοριστεί συνολική ποινή κατ' άρθρο 551 Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.

5. Η καταδίκη κατά τη διάρκεια της δοκιμασίας για πράξη που τελέστηκε πριν την έναρξη της έκτισης της ποινής, για την οποία χορηγήθηκε η απόλυση υπό όρο, δεν επιφέρει την ανάκληση της απόλυσης.

6. Στις περιπτώσεις της παραγράφου 2 του παρόντος δύναται να επιβληθεί ο όρος της απαγόρευσης εξόδου από την χώρα. Ανάκληση απόλυσης για παραβίαση του όρου αυτού δεν κωρεί όταν αυτή προκλήθηκε για λόγους υγείας.

Στις ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ (άρθρο 9 του νομοσχεδίου) να προστεθούν τα εξής:

1) Η παράγραφος 8 αντικαθίσταται και συμπληρώνεται ως εξής:

«Η διάταξη της παραγράφου 7 του άρθρου 105 Π.Κ. εφαρμόζεται αναδρομικά από την έναρξη ύπαρξης των λόγων χόρηγησης του ευργετικού υπολογισμού, δεν εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 46 παρ.3 του Ν.2776/1999 και η σύμπληρωση ολόκληρου του χρόνου έκτισης της ποινής με τον μερικό ή ολικό συνυπολογισμό του άνω ευεργετήματος επιφέρει την πλήρη απότιση της.»

2) Να προστεθεί παράγραφος 9 στις μεταβατικές διατάξεις ως εξής:

«Στους καταδίκους που κατά το παρελθόν απολύθηκαν σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 110Α' Π.Κ. και η απόλυση έχει ανάκληθεί κατ' άρθρον 107 Π.Κ., οι ανακλήσεις αυτές ανακαλούνται αυτοδικαίως και θεωρούνται ως μη γενόμενες.»

29 Μαρτίου 2015, 00:51 | Μαρία-Σοφία Βαϊτση - Αντεισαγγελέας Πρωτοδικών

- Αναφορικά με την τροποποίηση του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 2 του άρθρου 312 του Ποινικού Κώδικα, προτείνω να διατυπωθεί ως εξής :

» Αν το θύμα δεν συμπλήρωσε ακόμη το δέκατο όγδοο έτος της ηλικίας του ή δεν μπορεί να υπερασπίσει τον εαυτό του, λόγω μυϊκής, νοητικής ή ψυχικής αδυναμίας του, και ο δράστης το έχει στην επιμέλεια ή στην προστασία του, ή ανήκει στο σπίτι του δράστη, ή έχει μαζί του σχέση εργασίας ή υπηρεσίας, ή που του το έχει αφήσει στην εξουσία του ο υπόχρεος για την επιμέλειά του, ή που του το έχουν εμπιστευθεί για ανατροφή, διδασκαλία, επίβλεψη, ή φύλαξη έστω προσωρινή, επιβάλλεται φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών.»

Η διαπίστωση της «αδυναμίας του θύματος να υπερασπιστεί τον εαυτό του» -ειδικά στην περίπτωση ενηλικίου θύματος- καθίσταται ιδιαίτερος δυσχερής κατά την αποδεικτική διαδικασία, με αποτέλεσμα κατά τη δικαστηριακή πρακτική να κρίνεται συνήθως ως «αδύναμος να υπερασπιστεί τον εαυτό του» ο ανάπηρος, ο πνευματικά ή σωματικά ασθενής, ο υπέργηρος, ήτοι στις περιπτώσεις διαπιστωθείσας σωματικής ή ψυχικής νόσου. Ωστόσο, εφόσον ο σκοπός του νομοθέτη είναι να προστατεύσει όχι μόνο τον σωματικά και ψυχικά ασθενή, αλλά και το μυϊκά αδύναμο θύμα έναντι του μυϊκά δυνατού δράστη, καθώς και το θύμα που δεν διαθέτει εκ της ιδιοσυγκρασίας του το ψυχικό σθένος να υπερασπιστεί τον εαυτό του έναντι του έχοντος ισχυρή προσωπικότητα δράστη, θεωρώ πως θα πρέπει να διασαφηνισθεί η φράση «δεν μπορεί να υπερασπίσει τον εαυτό του» με την προσθήκη της φράσης «λόγω μυϊκής, νοητικής ή ψυχικής

αδυναμίας του» .

- Αναφορικά με την τροποποίηση του δευτέρου εδαφίου της παραγράφου 2 του άρθρου 312 του Ποινικού Κώδικα, προτείνω να διατυπωθεί ως εξής :

» Με την ίδια ποινή τιμωρείται όποιος με παραμέληση των υποχρεώσεών του προς τα προαναφερόμενα πρόσωπα παραλείπει να ενεργήσει προς αποτροπή της επέλευσης σωματικής κάκωσης ή βλάβης της σωματικής ή ψυχικής υγείας των προσώπων αυτών και εξαιτίας της παράλειψής του αυτής γίνεται αιτία να υποστούν σωματική κάκωση ή βλάβη της σωματικής ή ψυχικής τους υγείας.»

Η συμπλήρωση της ανωτέρω διάταξης με τη φράση «παραλείπει να ενεργήσει προς αποτροπή της επέλευσης σωματικής κάκωσης ή βλάβης της σωματικής ή ψυχικής υγείας των προσώπων αυτών και εξαιτίας της παράλειψής του αυτής» κρίνεται αναγκαία προκειμένου αφενός να προσδιοριστεί με σαφήνεια ο τρόπος τέλεσης της εγκληματικής πράξης του δράστη δια παραλείψεως (άρθρο 15 ΠΚ), αφετέρου να καθίσταται ευχερέστερη για το δικαστή η διαπίστωση συνδρομής του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της παράλειψης ενέργειας -στην οποία ο δράστης όφειλε να προβεί και στην οποία δεν προέβη παραμελώντας τις υποχρεώσεις του έναντι του θύματος- και της προκληθείσας σωματικής κάκωσης ή βλάβης της σωματικής ή ψυχικής υγείας του δράστη.

Επιπρόσθετα, εφόσον ο σκοπός του νομοθέτη είναι να θέσει τον «υπεύθυνο» εκπαιδευτικό, παιδαγωγό, διευθυντή ιδρύματος, ή έχων την υπεύθυνη επιμέλεια άλλου προσώπου προ των ευθυνών του και να λειτουργήσει προληπτικά και όχι μόνο κατασταλτικά με την επιβολή κυρώσεων στους ήδη παραβάτες, θεωρώ αναγκαίο, η ανωτέρω ορθώς θεωρούμενη ως «εγκληματική» παραμέληση των υποχρεώσεων του δράστη να τυποποιηθεί ως αξιόποινη πράξη τελεσθείσα όχι μόνο με δόλο (όπως έχει ήδη τεθεί στο υπό διαβούλευση σχέδιο νόμου) αλλά και από αμέλεια, με επαπειλούμενη ποινή, ενδεχομένως, αυτή της φυλάκισης.

29 Μαρτίου 2015, 22:37 | Γιώργος Καρανικόλας, δικηγόρος Μόνιμος Σύνδεσμος

Σχετικά με το άρθρο 312 ΠΚ.

Πρώτον, γενικά, στην παρούσα συγκυρία γίνεται αντιληπτό ότι η κοινωνία πιέζει για ρύθμιση, ωστόσο είναι γνωστό ότι τις περισσότερες, αν όχι όλες τις φορές που ο νομοθέτης δρα υπό την πίεση της κοινωνίας, ήτοι εν θερμώ, οδηγείται σε συμβολική απλώς νομοθεσία, με ό,τι αρνητικό, τις περισσότερες, αν όχι όλες τις φορές, αυτό συνεπάγεται, ιδίως ελλείψει της ελάχιστης πρόβλεψης για πρόληψη του φαινομένου που μια ποινική, ιδίως, ρύθμιση καλείται να αντιμετωπίσει.

Δεύτερον, ειδικότερα, η «συνεχής σκληρή συμπεριφορά» δύσκολα συμβιβάζεται με μια περιγραφική, φιλελεύθερης φοράς, άποψη για το άδικο. Θα ήταν ίσως προτιμότερη, από την άποψη αυτή, η αποτύπωση του βίαιου και επιθετικού χαρακτήρα της πράξεως του δράστη ή των δραστών.

Τρίτον, ως συνεχής δεν θα έπρεπε να είναι και σκληρή η «συμπεριφορά» του δράστη ή των δραστών, όπως για παράδειγμα συμβαίνει στην ενδοοικογενειακή βία, όπου απαιτείται είτε άπαξ απλή σωματική βλάβη είτε συνεχής, διαρκής όλως ελαφρά βίαη συμπεριφορά.

Τέταρτον, είμαι της γνώμης ότι η διάταξη δεν ανταποκρίνεται σε βασικές πτυχές του φαινομένου που καλείται να αντιμετωπίσει, για παράδειγμα: την ηλικία τόσο του θύματος όσο και του/των δράστη/ών, το γεγονός ότι πολύ συχνά το θύμα είναι μόνο του και οι δράστες περισσότεροι του ενός, οι οποίοι συστηματικά του επιτίθενται λόγω ή έργω, ασκώντας βία, ιδίως ψυχική, εκμεταλλευόμενοι την αδύναμη θέση του θύματος, η οποία οφείλεται στην καταγωγή, τη θρησκευτική επιλογή, στη σεξουαλική ταυτότητα κ.λπ του θύματος.

Πέμπτον, με δεδομένες τις ρυθμίσεις που εισάγονται στο γενικό μέρος όσον αφορά τους ανήλικους και το γεγονός ότι ο/οι δράστης/ες πιθανότατα εμπίπτει/ουν σε μια από τις σχετικές ηλικιακές κατηγορίες, έστω και ως νεαρός/οι εγκληματίας/ες, φαίνεται να ανακύπτει πρόβλημα συνέπειας με τη θέσπιση ενός τόσο σοβαρού και αόριστα διατυπωμένου πλημμελήματος.

Έκτον, το πρόβλημα φαίνεται να ανακύπτει εκεί που ο συγχρωτισμός δράστη/ων και θύματος είναι αναπόφευκτος, ήτοι το θύμα δεν μπορεί να αποφύγει τον/τους δράστη/ες δίχως σημαντικές συνέπειες σε βάρος άλλων αγαθών του. Πως να ζητήσει να φύγει από μια εστία, ένα σχολείο, μια στρατιωτική μονάδα ή έναν χώρο εργασίας κ.λπ κάποιος και πόσο εύκολο από ηθικής, κοινωνικής, οικονομικής κ.λπ απόψεως είναι αυτό; Τούτο δεν φαίνεται να αποτυπώνεται στη βασική μορφή.

Για τους παραπάνω, μεταξύ πολλών άλλων λόγων, φρονώ ότι θα πρέπει να ξαναδεί κανείς τη διάταξη.

30 Μαρτίου 2015, 11:40 | Κοτσώνη Έλια Μόνιμος Σύνδεσμος

άρ. 2 παρ. 14 (άρ.312 ΠΚ)

Με το άρ. 2 παρ. 14 του σχεδίου νόμου επιχειρείται να ποινικοποιηθεί και ο εκφοβισμός/ηθική παρενόχληση στην εργασία («workplacebullying», «mobbing, «harcèlement morale»). Στην ελληνική έννομη τάξη, σε αντίθεση με αλλοδαπές έννομες τάξεις, δεν υπάρχει ειδική νομοθετική ρύθμιση για την «ηθική παρενόχληση στην εργασία». Ορισμός της ηθικής παρενόχλησης διατυπώνεται στο άρ. 12α του υπ' αριθμ. 723/2004 Κανονισμού του Συμβουλίου της 22.3.2004 και ορισμός της απλής παρενόχλησης στο άρ. 3 εδ. γ' του Ν. 4097/2012, στο άρ. 2 παρ. 2 σε συνδυασμό με του άρ. 1 του Ν. 3304/2005, στο άρ. 2 εδ. γ' του Ν. 3896/2010 κ.α. Οι μορφές εκδήλωσης της ηθικής παρενόχλησης στην εργασία, ως αυτές περιγράφονται σε έρευνες και μελέτες και ως έχουν αντιμετωπιστεί μέχρι τώρα από τη νομολογία των ημεδαπών και αλλοδαπών δικαστηρίων, ποικίλλουν. Ορισμένες πληρούν την ειδική υπόσταση αδικημάτων των άρ. 308 επ., 330, 333, 361, 362, 363 ΠΚ κ.α. και ως εκ τούτου ειδική νομοθετική ρύθμιση για την ηθική παρενόχληση στον χώρο εργασίας φαίνεται να παρέλκει. Στις περισσότερες περιπτώσεις όμως, η ηθική παρενόχληση δεν συνίσταται σε πράξεις, οι οποίες αυτοτελώς ιδώμενες συνιστούν αξιόποινες πράξεις σύμφωνα με το ισχύον δίκαιο ούτε μπορούν πάντα μεμονωμένα να υπαχθούν στην έννοια της «σκληρής συμπεριφοράς» του άρ. 312 ΠΚ ως ισχύει, αλλά σε αλληπάλληλες, συνεχιζόμενες, αλληλοδιαδοχικές πράξεις που η συνέχειά τους, η συστηματικότητά τους, ο ενιαίος προσανατολισμός τους, ο τρόπος εκδήλωσής τους και ο σκοπός που τις διέπει, ήτοι η εγκαθίδρυση ενός εκφοβιστικού, επιθετικού, ταπεινωτικού περιβάλλοντος με σκοπό την ψυχική και σωματική εξουθένωση του θύματος ή/και την έξοδο του από την εργασία θεμελιώνει την ιδιαίτερη νομική απαξία του και για το λόγο αυτό καθίσταται αναγκαία η ποινικοποίησή τους. Η ηθική παρενόχληση στην εργασία θα μπορούσε να οριστεί ως η συνεχής κοινωνικά απρόσφορη συμπεριφορά, η οποία με σκοπό τη δημιουργία εκφοβιστικού, εχθρικού, εξευτελιστικού, ταπεινωτικού ή επιθετικού εργασιακού περιβάλλοντος ή τη χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας τρίτου ή την αποχώρησή του από την εργασία, μπορεί να προκαλέσει σε τρίτο κίνδυνο στη σωματική ή ψυχική υγεία ή στο μέλλον του στον επαγγελματικό χώρο.

Σε συνέχεια των ανωτέρω η υπαγωγή των πράξεων ηθικής παρενόχλησης στην εργασία στην έννοια της «σκληρής συμπεριφοράς» που επιλέγεται ως στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης του αδικήματος στο άρ. 2 παρ. 14 του σχεδίου νόμου, ως η έννοια αυτή έχει ήδη οριοθετηθεί από τη θεωρία και τη νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων στα πλαίσια ερμηνείας και εφαρμογής του ισχύοντος άρ. 312 ΠΚ καθίσταται δυσχερής.

Κατά το πρότυπο της γαλλικής έννομης τάξης σκόπιμη θα ήταν η διατύπωση ορισμού της ηθικής παρενόχλησης στην εργασία στην εργατική μας νομοθεσία και η πρόβλεψη ποινικών κυρώσεων στις οικείες διατάξεις. Ειδικότερα στον γαλλικό Κώδικα Εργασίας (Code du Travail, art. 1152-1) και στον γαλλικό ποινικό Κώδικα (Code Penal, art. 222-33-2) η ηθική παρενόχληση ορίζεται ως «επαναλαμβανόμενη πράξη, η οποία σκοπεύει ή επιφέρει τη χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας και η οποία δύναται να προσβάλλει τα δικαιώματα και την αξιοπρέπεια του εργαζομένου, να επηρεάσει αρνητικά τη σωματική ή ψυχική του υγεία ή να θέσει σε κίνδυνο το επαγγελματικό του μέλλον» και τιμωρείται με φυλάκιση και χρηματική ποινή 30.000 ευρώ «όποιος παρενοχλεί άλλον με λέξεις ή συμπεριφορές επαναλαμβανόμενες που έχουν ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα την υποβάθμιση των συνθηκών εργασίας και που δύνανται να θίξουν τα δικαιώματα και την αξιοπρέπεια του, να επηρεάσουν αρνητικά τη σωματική ή ψυχική του υγεία ή να θέσουν σε κίνδυνο το επαγγελματικό του μέλλον».

ΆΡΘΡΟ 3

26 Μαρτίου 2015, 06:57 | Ανδρέας Ζ.

Με την §5 αντικαθίσταται το εδ. δ΄ της §4 του άρθρου 282 ΚΠΔ. Το εδ΄ δ ορίζει ότι :» Σε εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις και εφόσον αιτιολογημένα κρίνεται ότι δεν επαρκούν οι περιοριστικοί όροι, μπορεί να επιβληθεί προσωρινή κράτηση και για το πλημμέλημα της ανθρωποκτονίας από αμέλεια κατά συρροή, αν προκύπτει σκοπός φυγής του κατηγορουμένου, με βάση τα κριτήρια που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο της παρούσας παραγράφου.» Συνεπώς, πρέπει να αντικατασταθεί το σχετικό στ΄ εδάφιο της §4 του άρθρου 282 ΚΠΔ που ορίζει ότι: «Οι διατάξεις της παρούσας παραγράφου για την προσωρινή κράτηση δεν εφαρμόζονται για κατηγορούμενο με ποσοστό αναπηρίας ογδόντα τοις εκατό (80%) και άνω, πιστοποιημένο από αρμόδιο όργανο της περίπτωσης α΄ του δευτέρου εδαφίου της παραγράφου 7 του άρθρου 105 του Ποινικού Κώδικα, ανεξαρτήτως της αποδιδόμενης σε αυτόν πράξης, με εξαίρεση τα κακουρήματα των άρθρων 134 και 187Α του Ποινικού Κώδικα και των άρθρων 22 και 23 του Ν. 4139/2013. Στις περιπτώσεις αυτές, εκτός των άλλων περιοριστικών όρων, μπορεί να επιβληθεί στον κατηγορούμενο και ο κατ΄ οίκον περιορισμός, καθώς και νοσηλεία σε νοσοκομείο, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 557 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, κατόπιν αιτήσεώς του.» Δεν νομίζω ότι η πραγματική βούλησή σας είναι η αντικατάσταση του 4ου εδαφίου.

ΆΡΘΡΟ 4

26 Μαρτίου 2015, 13:50 | ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΣΛΑΝΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Κατά την άποψή μου θα πρέπει να προβλεφθεί να μετατρέπονται ποινές μέχρι 10 χρόνια και για αδικήματα κατά της ιδιοκτησίας (π.χ. υπεξαίρεση), ακόμα δε να προβλεφθεί ότι η μετατροπή θα επεκτείνεται και στην ποινή που θα προέρχεται από συγχώνευση τέτοιων ποινών μέχρι 10 χρόνια, ασχέτως του ύψους της συγχωνευτικής ποινής, η δε ημερήσια μετατροπή της ποινής να είναι ανάλογη με την φοροδοτική ικανότητα του καταδικασμένου.

26 Μαρτίου 2015, 10:55 | Γιώργος

Πρέπει να ληφθούν μέτρα για το θέμα των αδειών.

Εδώ και μερικούς μήνες, τα συμβούλια των φυλακών απορρίπτουν όλες τις αιτήσεις άδειας, ακόμα κι αυτές που έχουν όλες τις προϋποθέσεις. Οι κρατούμενοι προσφεύγουν στο συμβούλιο πλημμελειοδικών, το οποίο πάντα συμφωνεί με το συμβούλιο των φυλακών. Το αποτέλεσμα είναι να υπάρχουν κρατούμενοι που έχουν κάνει τα 2/5 της ποινής τους και δεν έχουν πάρει ούτε 1 άδεια χωρίς καμία αιτιολόγηση.

Η τακτική αυτή εκτός από παράνομη είναι αντίθετη σε κάθε έννοια σωφρονισμού, ειδικά αν λάβουμε υπόψη την κατάσταση του συνόλου των ελληνικών φυλακών.

26 Μαρτίου 2015, 07:32 | Ανδρέας Ζ.

1)στην §5 να προστεθεί ότι δεν ασκεί επιρροή η ύπαρξη τυχόν προθεσμίας για την άσκηση ενδίκων μέσων από τον Εισαγγελέα ή να διευκρινιστεί ότι οι διατάξεις των §§1-3 δεν εφαρμόζονται και για όσο χρονικό διάστημα τρέχει η προθεσμία ενδίκων μέσων από τον Εισαγγελέα. Να διευκρινιστεί το ζήτημα γιατί στην πράξη απορρίφθηκαν αιτήσεις κρατουμένων με το άρθρο 11 του ν. 4274/2014, με την αιτιολογία ότι έτρεχε προθεσμία άσκησης ενδίκων μέσων από τον ΕισΑΠ.

2)κατά την άποψή μου στην §3 πρέπει να τεθεί δεύτερο εδάφιο, ανάλογο της §2 του άρθρου 11 του ν. 4274/2014 που να ορίζει ότι: «Εξαιρούνται από τη ρύθμιση του προηγούμενου εδαφίου όσοι έχουν καταδικαστεί για κακουρήματα που προβλέπονται στα άρθρα 187,187Α, 299, 322, 323Α, 324, 336, 339, 342, 348Α, 349, 351, 351Α και 380 παράγραφοι 1Β και 2 του Ποινικού Κώδικα». Για τους καταδικασμένους αυτούς, στους οποίους μη λησμονούμε ότι έχει επιβληθεί ποινή κάθειρξης ανώτερη των δέκα ετών για αδικήματα με ιδιαίτερη ποινική και κοινωνική απαξία, θα πρέπει να εφαρμόζεται η διαδικασία των άρθρων 105 επ. ΠΚ.

3)Στις §§1-3 ορίζεται ότι «οι κρατούμενοι....απολύονται....υπό τον όρο της ανάκλησης χωρίς τη συνδρομή των προϋποθέσεων των άρθρων 105 και επόμενα του Ποινικού Κώδικα...». Προκύπτει από τη διάταξη αυτή ότι για τη χορήγηση της υπό όρο απόλυσης με διάταξη του ΕισΠλημ δεν λαμβάνονται υπόψη ούτε οι ουσιαστικές προϋποθέσεις του άρθρου 106 ΠΚ και συνεπώς ούτε

και οι τυχόν επιβληθείσες και μη διαγραφείσες πειθαρχικές ποινές. Παρά το ότι αυτό το δέχτηκε εμμέσως και ο ΕισΑΠ με την υπ' αριθ. 7/2013 Γνωμοδότησή του (ΑντΕισΑΠ Νικόλαος Παντελής), παρατηρήθηκε στην πράξη, αιτήσεις των κρατουμένων υπό το καθεστώς του άρθρου 11 του ν. 4274/2014 (που όριζε ομοίως), να απορρίπτονται από τον ΕισΠλημ με την αιτιολογία ότι δεν πληροί τις ουσιαστικές προϋποθέσεις του άρθρου 106 ΠΚ, καθώς είχαν σε βάρος τους επιβληθεί πειθαρχικές ποινές που δεν είχαν διαγραφεί. Η πρακτική αυτή είχε ως αποτέλεσμα να επιβαρύνεται το ΣυμβΠλημ με αιτήσεις του άρθρου 11§8 του ν. 4274/2014 και να παραμένει για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα υπό κράτηση ο αιτών κατάδικος. Έχω, συνεπώς, την άποψη ότι το ζήτημα αυτό θα πρέπει ρητά να αποσαφηνιστεί, προκειμένου να μην υπάρχουν αυθαίρετες και πέρα από το σκοπό του νόμου ερμηνείες.

25 Μαρτίου 2015, 10:22 | **Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου**

Τα έκτακτα μέτρα έχουν περιορισμένο στόχο και αποτελεσματικότητα, και εν τέλει υπονομεύουν την απονομή δικαιοσύνης αφού έρχονται να μειώσουν ποινές εκ των υστέρων. Όσο κι αν είναι επιβεβλημένα για να αποσυμφωρήσουν τις φυλακές απαιτούνται μέτρα δομικά και συστημικά. Τρομαχτικές ελλείψεις στη θέρμανση, ζεστό νερό, σαπούνη και καθαριότητα, καθαρά στρώματα και σεντόνια, για παράδειγμα, όπως και στις υπηρεσίες κοινωνικής αρωγής και περιθαλψης-υγείας, και βέβαια η ανάγκη για αύξηση του αριθμού προσωπικού φύλαξης (και παροχής ειδικής εκπαίδευσης) δείχνουν τις μαύρες τρύπες του συστήματος που απαιτούν άμεσες λύσεις και ανακατανομή κονδυλίων. Η τήρηση του άρθρου 3 ΕΣΔΑ ακόμα και με την πρόσκαιρη αποσυμφόρηση των φυλακών θα είναι μακρινό όνειρο εάν δεν παύσει η λίστα αναμονής κρατουμένων στα αστυνομικά κρατητήρια. Το ζήτημα αφορά βέβαια και την ευκολία με την οποία ο δικαστής καταδικάζει προς το μέγιστο της ποινής ειδικά όταν ο κατηγορούμενος είναι αλλοδαπός ή εάν το έγκλημα αφορά ναρκωτικά και βέβαια η μη εμπέδωση της εναλλακτικής ποινής/προφυλάκισης.

ΆΡΘΡΟ 5

[Δεν υπήρξαν ξεχωριστής σημασίας σχόλια σε σχέση με λοιπά άρθρα]

ΆΡΘΡΟ 6

26 Μαρτίου 2015, 12:18 | **Ν.Π.Ι.Δ. «ΕΠΑΝΟΔΟΣ»**

Εκ μέρους του Ν.Π.Ι.Δ. «ΕΠΑΝΟΔΟΣ» χαιρετίζουμε αυτή τη νομοθετική πρωτοβουλία και επιθυμούμε να συμβάλουμε στη δημόσια διαβούλευσή της με τις παρακάτω προτάσεις μας, που αποβλέπουν στη διευκόλυνση της κοινωνικής επανένταξης των αποφυλακισμένων:

1. Στην ορθή διάταξη του άρ. 6§5 του σ/ν για τη υποχρεωτική αναστολή της λήψης κάθε δυσμενούς ατομικού μέτρου και κάθε μέτρου αναγκαστικής είσπραξης για οφειλές σε ΔΟΥ εξαρτημένων που παρακολουθούν θεραπευτικά προγράμματα, προτείνουμε να περιληφθούν (ενδεχομένως σε άλλο άρθρο του σ/ν) και οι συναφείς περιπτώσεις αποφυλακισμένων που δεν έχουν προβλήματα με τη χρήση αλλά παρακολουθούν συστηματικά συμβουλευτικά προγράμματα ή προγράμματα κατάρτισης φορέων του ευρύτερου δημόσιου τομέα (ΝΠΙΔ, ΟΑΕΔ, ΟΤΑ, κλπ), όπως π.χ. όσων συμμετέχουν σε επιδοτούμενα προγράμματα παροχής κοινωφελούς εργασίας.

2. Στην «ΕΠΑΝΟΔΟ» αντιμετωπίζουμε πολλές περιπτώσεις αποφυλακισμένων, στους οποίους έχουν υποβληθεί διαδοχικά πρόστιμα και προσαυξήσεις από τις ΔΟΥ λόγω μη εμπρόθεσμης υποβολής των ετήσιων φορολογικών τους δηλώσεων εξαιτίας της κράτησής τους και της αδυναμίας τους να αναθέσουν αυτή την υποχρέωση σε τρίτους. Τα ποσά αυτά προστίθενται και προσαυξάνουν κάθε χρόνο με αποτέλεσμα οι αποφυλακισμένοι να βρίσκονται συχνά μπροστά σε ένα σοβαρό και συχνά ανυπερβλητό οικονομικό πρόβλημα. Προτείνουμε να περιληφθεί διάταξη στο σ/ν που να προβλέπει τη διαγραφή των προστίμων και των προσαυξήσεών τους, για όσους αποφυλακισμένους δικαιολογημένα δεν μπορούσαν να υποβάλουν εμπρόθεσμα φορολογικές δηλώσεις κατά τη διάρκεια της κράτησής τους, χωρίς, βέβαια, αυτό να επηρεάζει την κύρια φορολογική τους υποχρέωση.

Ευχαριστούμε για τη προσοχή σας και είμαστε στη διάθεσή σας για περαιτέρω διευκρινίσεις.

Με εκτίμηση,
Γ.Νικολόπουλος, Πρόεδρος Δ.Σ. του Ν.Π.Ι.Δ. «ΕΠΑΝΟΔΟΣ»
Φ.Μηλιώνη, Διευθύντρια του Ν.Π.Ι.Δ. «ΕΠΑΝΟΔΟΣ»

25 Μαρτίου 2015, 10:40 | **Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου**

Σε συνέχεια των ορθών μέτρων που υιοθετεί το νομοσχέδιο, η αποποινικοποίηση της κανάβης υπό προϋποθέσεις (πχ, προσωπική χρήση, ελάχιστο ποσότητας, ιδιωτικός χώρος κ.άλ.) θα αποτελούσε επίσης βασικό μοχλό μείωσης του αριθμού των φυλακισμένων, ελάφρυνση του κύκλου εργασιών της αστυνομίας και των δικαστηρίων. Το κυριότερο: θα αποποινικοποιούσε κάποιες από τις πράξεις που στρέφονται κατά του εαυτού.

ΆΡΘΡΟ 7

[Δεν υπήρξαν ξεχωριστής σημασίας σχόλια]

ΆΡΘΡΟ 8

[Δεν υπήρξαν ξεχωριστής σημασίας σχόλια]

ΆΡΘΡΟ 9

[Δεν υπήρξαν ξεχωριστής σημασίας σχόλια]

ΆΡΘΡΟ 10

26 Μαρτίου 2015, 16:21 | **ΚΟΥΛΙΖΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ**

ΠΡΟΤΑΣΗ ΕΠΙ ΣΧΕΔΙΟΥ ΝΟΜΟΥ «Μεταρρυθμίσεις ποινικών διατάξεων, κατάργηση των καταστημάτων κράτησης Γ' τύπου και άλλες διατάξεις»

Άρθρο 10

«Οι θέσεις του προσωπικού των Καταστημάτων Κράτησης,.....αυξάνονται ως εξής: 3. Του κλάδου ΤΕ Υγείας Πρόνοιας ειδικότητας Κοινωνικής Εργασίας κατά είκοσι (20)»

Ασφαλώς και είναι γνωστό ότι υπάρχει στη χώρα και κλάδος ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ειδικότητας Κοινωνικής Εργασίας. Με το παρόν σχέδιο, οι απόφοιτοι της ειδικότητας Κοινωνικής εργασίας του ΔΗΜΟΚΡΙΤΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΡΑΚΗΣ που αποτελεί το μόνο Πανεπιστημιακό ίδρυμα της χώρας που υπηρετεί τη συγκεκριμένη ειδικότητα, αποκλείονται επιλεκτικά παρά το ότι εκεί λειτουργούν και μεταπτυχιακές σπουδές της συγκεκριμένης ειδικότητας.

Η απαξίωση μέσω του αποκλεισμού των αποφοίτων, του στην Ελληνική (ακόμα νομίζω) Θράκη ευρισκόμενου ιδρύματος, αλλά και αυτού καθ' εαυτού του ιδρύματος εξυπηρετεί κάποιο ειδικότερο σκοπό;

Η τροποποίηση που πρέπει να γίνει άμεσα, έτσι ώστε οι συγκεκριμένοι απόφοιτοι να μην αποκλείονται επιλεκτικά, θεωρώ ότι είναι αυτονόητη.

ΆΡΘΡΟ 11

[Δεν υπήρξαν ξεχωριστής σημασίας σχόλια]

ΆΡΘΡΟ 12

[Δεν υπήρξαν ξεχωριστής σημασίας σχόλια]